

(המשך מעמוד 61)

עליפי הוראותיה, הם אהבו אותה או אהבו זה את זה על פי הוראותיה, הם סיפקו את צרכיה ואת מונותיה. היא מעולם לא עסקה בעניינים חומריים. לא עסקה בקניות, בסידור עניינים. תמיד היה מישור מחסידיה מסדר עבודה סידוריים, שוכר למענה עורך־דין כשצריך, מסדר עניינים במסכהנסה, רוכש עבודה מוזן. בחצר ביתה בויתרו עמדה גולה, שלתוכה היו המאמינים מכניסים את תשורתם לכהנת שלהם. ואז, אחרי התאבדותו של הצעיר שבחסידיה, זה שהתגייס לצה"ל ולא

כשהיא גוססת, עזובה ורחוקה, בארץ שלא היתה ארצה, ביתה שלא היה ביתה, והיא חולת־געגועים אל ביתה שבזיכרון־יעקב ואל ביתה בת ה-17. האיש הצעיר הזה, שישב כעת מולי באולם־המבוא של המלון, שמבטו היה רחוק ושפתיו רטוט, שקולו בקושי נשמע, סיפר את סיפורו של רינה שני מאז אותו היום שבו נמלטה מבית־זית שליד ירושלים. בעיקבות ציד־המכשפות שדרך אותה. מספר האישי: הכתיב את רינה שני שבוע לפני

מין. שמעתי שאומרים על רינה שהיא אהבה 20 גברים, ואנשים מפרשים את זה שהיא שכבה עם 20 איש. זה לא נכון. רינה ויתרה על מין לפני שנים, מאז שהיא הרגישה חזק שהיא קרובה יותר לאלוהים. לא, היא לא ויתרה על נגיעות, לנגוע זה כוון זה יפה, זה רגש, לשכב לא. גם בדרך האמונה היהודית התשוקה היא את כל חטאת. הבנתי את רינה כי חוויתי את זה בעצמי. לפני זה הייתי מקיים יחסי־מין. לפני שהכרתי את רינה חייתי עם בחורה. הרגשתי שאלוהים גורם לי לחוות עם הבחורה הזו את המין באופן חזק, כרי שאבין שכל מערכת־היחסים שלי איתה

מאוד. היא לא יכלה לסבול את היהום ואת חוסר־הניקיון. הטילטולים היו קשים לה, והדרך מרארמסלה ללוריראוואן, המקום שאליו נסענו, היתה קשה. חשבת שריין תוכל לנוח בלוריראוואן. היא היתה מאד תשושה וזקוקה למנוחה. היא היתה זקוקה למנוחה בת חודש, אך המקום התגלה כמלוכלך מאוד והיה קשה לריין להיות שם. תוך שלושה ימים היא שקלה אם לחזור ארצה או להמשיך הלאה. שוב יצאנו לדרך ושוב נסענו שלושה ימים ושלושה לילות ברכבות מאוד מלוכלכות ומאוד צפופות.

סיפורו של האיש ששהה עם רינה שני בהודו, ושהיא מתה בזרועותיו – „היא רצתה למות ולהגיע למנוחה!“

עמד במיבחה הטיירות, החל מסע צייד־המכשפות המטורף. שני נאלצה להסתתר. בתחילה הסתתרה בבית־זית. אחר כך החליטה ללכת אל הארץ המובטחת – להודו. רינה שני לא עמדה במחלת הצהבת. יש שמכיר אותה מקרוב אומר, שרינה שני רצתה למות. כמותה הפכה לעוד אגדה במיתולוגיה הישראלית. אשה צעירה, מיוחדת במינה, עם תכונות אופי שאין לאנשים אחרים. כעלת כוח רב, שלא תמיד נוצל לטובה, בעלת דחפים מוזרים, שהפכו אותה מאשה נחשקת לאליה.

שנסעה להודו. גרתי במימכורת והיו לי שתי ידידות, שסיפרו לי על אשה בשם ריין שייך, שהן נפגשות איתה ומקבלות ממנה כוח. אני עצמי הייתי עד לשינויים שחלו בהן. שבוע לפני שעזבה את הארץ, עברתי בחנות, והן צלצלו אלי ושאלו אם אני יכול לבוא עם הרכב לבית־זית, כדי לקחת אותן להופעה של חבר, אותו חבר שסיפר על אהבתו לרינה בתוכנית־הרדיו נכון לעכשיו. אמרתי, כמובן, כן. עניין אותי לפגוש את רינה, והרגשתי שהפגישה הזו היא שלב שבו אקבל ממישהו שיש לו מה לתת. ואז זה קרה, מאלוהים זה קרה. ראיתי אותה ואת החופש והא חווה שאפפו אותה. כששמעתי שהיא בת 46 הכנתי איוו נפש פתוחה וצעירה היתה לה.

מתמקרת במין ובתשושה, ומרחיקה אתנו רוחנית. אז החלטתי לוותר על מין, ארבעה חודשים לפני שהכרתי את רינה. ואז, כאותה פגישה, ראיתי בה שאין זה תשושה. זו היתה אהבה טהורה ודרך זה שלא היתה תשושה, יכולנו להגיע לשיחת עמוקות עד אין קץ. אהבנו. אני לא יודע עם הרבה אנשים מהקבוצה יודעים שהיינו נאהבים, אבל לא איכפת לי שזה יפורסם. רינה היתה אמורה לעזוב את הארץ. כבר התחילו רדיפות ודעת־קהל מאוד רצינית. הרבנים שאמרה סולפו בעיתונים והביאו לטשיפת־מוח נגדה, והורים של חברים בקבוצה יצרו דעת־קהל עוינת וצייד־מכשפות. היה לה ברור שאם לא תברח על נפשה, יאשפזו אותה בבית־משוגעים, וזריקו לה זריקה וישגעו אותה, כמו שעשו ליוכל אשכנזי, שהיה חבר הקבוצה. היא פחדה מזה, היא ידעה שזה יהרוג אותה. היא היתה אדם שחי חיי חופש ואהב לשיר ולרקוד, ופיתאום שיחידו לה סמים לגוף, סמים שהירוטו לה תאים במוח. היא היתה מוכרחה לנסוע מכאן, אבל היא לא רצתה לנסוע.

שאלה אם אפשר לעזור לה, היא הרגישה שהיא רוצה לחזור ארצה. היא הרגישה להיות איתי. הכל קרה כל כך מהר והגעועים היו מאוד גדולים. אמרתי לה שאסור לה לחזור כי רודפים אותה בעיתונות. אמרתי לה שתישאר ביוון ושנשלח עזרה.

ואז קרה הנס

תוך שלושה ימים אירגנתי כסף. אנשים נתנו כסף. לי היה מספיק כסף כדי שרינה ואני נגיע להודו. הידידה ויתרה על הנסיעה להודו. היא הרגישה שרינה היא אדם שהאמת מאוד חזקה אצלו ולה קשה היה לחיות עם אמת כל־כך גדולה. היא הרגישה שהיא צריכה לחזור.

הגעתי ליוון עם הכסף. פגשתי את רינה וכבר היא היתה במצוקה נפשית מפני שהיתה רחוקה מביתה, מדלת אמרתי, אדם – ביתו הוא מבצרו. והיא הרגישה את זה חזק. שכתנו חדר במלון. גרנו בו שלושה ימים וחייכנו לטיסה.

כשהגענו לנמל־התעופה עם המטען, התברר לנו כי הוציאו חזק שישיר אלים וזוקים לזיווי־מעבר להודו. החלטנו לנסוע להולנד, ושם עצרו אותנו בנמל־התעופה. שוב ברכנו סבל וטילטולים. הגוף של רינה נחלש. הוא כבר היה מבוגר במידה מסוימת. היא היתה בת 46. בארץ אכלה מה שהגוף שלה צרך. במסעות אדם זקוק לתזונה טובה יותר, ורינה לא הסתגלה לדרך־החיים החדשה של הנורדים. אחרי שנים שבהן גרה לבדה ותיה תייחחוש עם עצמה, היה לה קשה לנרוד בצפיפות.

טסנו לניידלה. שהינו שם כמה ימים. היו לנו יידיים בהודו. הם כתבו שהם נמצאים במקום שהם מאמינים שאפשר לחיות בו ושהקיום בו זול. מבחינה רוחנית זה מאוד חזק. בהודו יש יותר אמונה ואהבה ואנושיות. יצרנו קשר עם אנשים בני 70, מה שלא קרה לי קודם. נסענו להרי ההימלאי ליי, למקום שנקרא דארמסלה, למקום נפלא, מקסים. הרים שצופים לוואריות וירוק ופרחים שמעולם לא ראיתי, שפורחים דרך הירוק, ואוויר מאוד טוב, גופים שלא נגמרים אף פעם. בכל מקום שאליו הבטתי, ראיתי עולם חדש, שלא ראיתי קודם לכן בחיי. ההתחברות הראשונה היתה נפלאה גם לריין וכבר ראיתי על פניה שצברה אנרגיה חדשה ופניה הפכו צעירים, ושוב נסוך היה עליה הוזהר הנפלא.

טיפול אינטימי

אבל ימי האושר חלפו. עמד לבוא החורף הקשה והמשכנו לנרוד בהודו. הנורדים היו קשים ברכבות היתה צפיפות קשה וזיהום־אוויר וריין היתה מאוד רגישה לרברים האלה, מפני שהייתה שנים כטבעי. זה פגע בה

ובעמך ההודי יש טירוף מסוים שקשה לסבול, וריין היתה מאוד רגישה לזיהום־אציות שליליות וסיבלה היה רב. הגענו לבודגיה והסתבר שזה לא מקום למנוחה. ריין היתה מטילת הרבה והולכת למיקרודשים, רואה אמנות, מקבלת השראה קדומה של דברים מהמירוץ שהשתמרו מהעבר, זה העלה אותה מבחינה רוחנית, אבל פיסית היא הלכה ונחלשה. היתה תקופה שגרנו באשראם, 20 קילומטר מבודגיה, כיצר במקום נפלא. אחרי־כך גרנו במינור בורמוזי תמורת שכר של 3 רופי ללילה. היינו קונים ירקות ופירות. חילקנו את כספנו ביחד עם הידידים. לנו היו 750 דולר, ליידיים היו 150, וחיינו ארבעה אנשים מהסכום הזה.

באשראם ריין היתה מאושרת. היא היתה נתונה בוורה, פניה שוב היו צעירות, אלא שההורים מבשלים בסירי אלומיניום הגורמים לזיהום, וריין אמרה שהיא מרגישה את האלומיניום בתוכה, כשהיא אוכלת. ריין היתה רגילה לאכול בארץ רק דברים בריאים והיא היתה רגישה לרברים מקוקלקלים. דווקא אני חליתי לפני בדיזנטריה. היא עזרה לי ככל יכולתה. אחרי חודש החלמתי.

שבועיים היינו במינור הבורמוזי. אחרי־כך היא היתה באשראם גאנדי לבדה. הוכחח לה שהיא אקבל גבינה וירקות, אבל ההורים מבטיחים ולא תמיד מקיימים. היא קיבלה השראה רוחנית, אך קיבלה תזונה נכונה. כשפגשתי אותה אחרי שבוע, נראתה מאוד טוב, אבל הייתי חרד לזה שהיא הייתה לקבל גם תזונה. הכנתי שבהודו צריך לאכול טוב. צריכים להיות חזקים.

לפתע, היא נחלשה. הבנתי שהיא צריכה ללכת לרופא. נסענו לרופא בכודגיה והדרך היתה מלווה מטילטולים איומים. צריך היה לעבור כיברת־דרך שהיא ררך עפר. עד לאטובוס עשינו את הדרך עם שני שוורים ועגלה. זה היה איום. ריין סבלה כל הדרך, וכשסוף סוף הגענו, גילינו שהפסדנו את האטובוס. היינו צריכים להמשיך ולהטילטל עד לתחנה הבאה. ראיתי אותה כל הדרך סובלת בצורה כלת־רגילה וכשהגענו לבודגיה, היא נשכבה במיטה במינור הבורמוזי. הבאתי לה רופא שהיה מאוד מסור וטיפל בה בלי כסף, אך לא הרגשתי שיש שיפור בעיקבות הטיפול. ריין שכבה במיטה, חלשה מאוד. לא היה לה כוח לקום, לא היה לה כוח לדבר, לא היה לה כוח לאכול. גם לשירותים לא היתה מסוגלת ללכת.

הרופא היה רופא הומיאופתי, הוא לא איבחן צהבת. כשראיתי שלא חל שיפור, מצאתי רופא בגאיה, שהיה רופא רגיל. הוא בדק את ריין מאוד ביסודיות, ונתן לה מעין התעוררות. ריין סבלה מאוד. היא הבינה שהמחלה מקננת בה ושמנוחה בעולם הזה לא תשיג יותר. היא ביקשה את נפשה למות. הרופא הסביר לה שהמחלה סוהפת אותה לחשוב כך, ושהיא צריכה להילחם במחלה, לאכול ולדבר, היא שוחחה איתי ואמרה

רינה שני בביתה. עוצמה ואהבה ללא תשושה.